

מסורת הש"ס

(א) נדרים לג. ב"ב נג.,
(ב) ב"מ נג. א, (ג) לעיל כא:
(ד) ד"ה אין בו,
(ה) נ"א יאמר רש"ל,

גליון הש"ס

גמ' איבעי לך עבודי. עין
צב"מ דף נג ע"ב תוספות
ד"ה איבעי לך:

רבינו חננאל

אמר רב כהנא לא שנו אלא במערה ערוגה, אבל במערה ערוגה לערוגה משלמת ממה שהוקיע, ורבי יוחנן אמר אפילו מערוגה לערוגה וכו'. ופר"ח זצ"ל קיימא לן כר' יוחנן. אלא כיון שיצתה לדעת אע"פ ששחזרה שלא לעת וכו'. וירוש' ז"ל פ' אף על פי ששחזרה שלא לדעת בעלים כגון ששמרו כראוי שנשעלו בפניה ויצתה או נקשרה ויצתה והלכה ונכנסה שם בביתה בריבונה, ע"כ.

וְלֹא מַצְעִית אֲכֹלָה דְּמַשְׁמֹת. מִיָּחָה
בְּצַמְמִירָתָהּ דְּהָא נִהְיִית: אֲבָל נִחְצֵבָה.
הוּאִי: אִימָא. הֵאֵי שְׂעַל הַשְׂדֵּה הַשְׂדֵּה
שֶׁלֹּא נִחְצֵבָה חֲבִירוֹ שֶׁלֹּא נִחְצֵבָה
וְתוֹמִיד לֹא לְשִׁקּוֹל קִמְיָא: שְׂוֹתֵלְקָה
בְּצִמְיָמִי רִגְלִי. מִיָּחָה רִגְלִי לִגְיָה דְּלֹאנֹא
לְדֹלָא סִלְקָא אֲדַעְתִּי הוּא: לֹא שְׂנו.
דְּמֵה שְׁנֵהִית הוּא דְּמַשְׁלֵמָה וְלֹא מֵה
שְׁשִׁיָּה: אֲלֹא. שְׂאֲכֹלֵה מִיד בְּזֹתָהּ
שְׂנַפְלָה שֶׁסְּדִין דְּלֹאנֹסָה
בְּנַפְלָה אֲנוֹסָה הִיא נְמִי בְּאֲכִילָתָה
דְּחִיָּא לְבִזְזָה חֲתוּהָ לֹא
מִוִּקְיָא וְאֲנָשָׁה: אֲבָל הִלְכֵה מַעְרֻוּהָ
וְלַעְרֻוּהָ וְאֲכֹלָה מַשְׁלֵמָה מֵה שְׂהִיָּה:
לֹא אִימָא עַד שְׂחָא לְדַעַת. שְׂדַעְוָה
הִבְעִילִים שִׁילָחַת: וְסַחֲוֹר לְדַעַת.
שְׂחָלָא נַעַל בְּפִנִּיָה כְּרָאִי: אֲלֹא כִּיּוֹן
שִׁילָחַת לְדַעַת. שְׂדַעְוָה בְּזִילָחַת:
עַל גַּב שְׂחֹרָה שְׂחָלָא לְדַעַת.
דְּהַשְׁחָלָא לֹא סְגִי כִּיּוֹן בְּצַמְמִירָתָהּ
פְּחוּתָהּ דְּאִמָּה לִּיָּה כִּיּוֹן דִּילְפָּא כִּי:
פְּחִלְסוֹ בְּפִשְׁעָה. בְּלָאָה לִידֵּה הִיָּה
לְשׁוֹמְרָה שְׂחָלָא כְּתֻכָּם וְתֹאכְל:
וְסוֹפּוֹ בְּזֹנָם. לֹא הִיָּה יוֹדַע שְׂחִלְדָּה:

ולאסְטֹמורי

הכונם פרק ששי בבא קמא

לא מצויה אכלה דמשלמת. מיהא מה שנהית אע"י דלא פשט
בשמירתה דהא נהית: אכל נחצטה. דלפי צההיא הויקא אלוסה
הוא: אימת. האי צבל השדה מצריח ארי מנכסי חצירו הוא
שחלי לא צהתם חצירו של נחצטה צקרקע ומלוא הוא דעצד
ומיד לא לשקול קמ"ל: שחולקה:
במימי רגליה. מרה"ר לגיה דלוסה
לא סלקא אדעתיה הוא: לא שנו.
דמה שנהית הוא דמשלמת ולא מה
שהויקא: אלא. שחללה מיד חצותה
ערוגה שפלה שם דכיון דלוסה
היא צנפיה אלוסה היא נמי צחכילה
דכיון דחזיא לתצוה חותה לא
מוקמה אפספה: אכל. הלכה מערוגה
לערוגה ואכלה משלמת מה שהויקא:
לא סימא עד שחלא לדעת. שידעו
הבעלים שילת: וסחזור לדעת.
שלא נעל צפניה כראוי: אלא כיון
שילת לדעת. שידעו צילתה:
דף על גב שחורה שלא לדעת.
השחא לא סגי לה בשמירה
פחותה דאמר ליה כיון דילפא כו':
סתלתו בפשיעה. צללו לידה היה
לו לשומרה שלא תכנס ותאכל:
וסופו צאונם. לא היה יודע שתלד:
ולאטעמורי

אע"ג דמן הדין היה פטור מ"מ תקנת חכמים הוא שישלם לו כדי שישיב אבידתו של חצירו אבל
 דהא הכא בשמעתין משמע דאי הוא מדעתו הוה חשיב מצריח ארי ולא היה נוטל כלום אעפ"י
 תקנה וגרסה לר"י דמצריח ארי שאינו נוטל שכר היינו כשאין הדבר ברור שיצא לידי הפסד
 כאן הארי אם לאו ואין מצילו אלא מדאגדה ומן הפסד שדולג שמה יצא אבל אם הדבר ברור
 אז מציל מפי הארי עצמו אז ודאי נוטל שכרו כמו שטף נהר חמור חצירו והך דשמעתין מיייר
 ההבמה רוצה שתצטט בהמתו שצ"ח ותאטער אע"פ שלא היו דמיה נפחמין בך ולכן היה נה
 חצירו אין מצילו מהפסד דמה שהיה הלוה זקוק לפרעו אין זה הפסד שהרי נתחייב לו ואינו
 חציר א"כ כדמפרש שטמא בירושלמי דכדושת (פ"ב) ונבדדסי (ד"ב) מפייסא הוואל ליה ומחייב
 ויהיב צי משכנו ואפי' בנ"ח דחוק עצמו מסיק לה בירושלמי וגרסה דהטעם משום שיכול לומר
 פורעין עבורי כי דרך ארובים שמרחמים על אהוביהם להציל מן הצער הזה דהיינו מעין אלו
 (דף ג.) מצריח ארי נתן לרור והועיל נטל לרור והועיל דסבר מינה מיא והואיל מינה מיא אע
 לך נקט לשון מצריח ארי לענין שיפטר חצירו משכר הבחתו אלא כלומר דאין זה חוקר ד
 נעל וגדר ופרך אלא מגין עליה פורחא שלא ילדי קלקול ורבינו גרשון פסק בשבועה אחת
 וצ"ב ישראל אחר ולקחו ממנו שלא יחזיר לצעלים בחנם אבל רש"י פ' בהמקין (גיטין דף נח.)
 אצטרות אלו צא משום סיקריקון שאם החזיק עבדים בדרך של ישראל מחמת חוב שהיה לו ונת
 מסור בידו להרוג אין לו דין סיקריקון אפילו אם שהתה י"ב חדש לתת רביע לצעלים כמחיה
 דכיון דאין כאן סיקריקון לא גמר ומקמי מידי ואע"ג דשהתה י"ב חדש לא בא לו שעה לכפול הלכך
 דלא מציעא במקום שאם לא קנאו ישראל לא היה חוזר לצעלים לעולם שהיה מוכרו או נות
 לגמרי דלא חשיב מצריח ארי כיון שמצילו מן ההפסד ואפי' קנאו בשויו מצילו מהפסד הו
 למחרתן שזמן שכר עד כדי דמיהם וז"מ לבושא דחיותא או לטרחא ימירתא אלא אפי' יוד
 חוזר לצעלים בדמיהם הללו כל שעה שיראו דשהתא אין מצילו מן ההפסד אעפ"כ אין לדמותו כל
 ישראל וצ"ב ליד הנכרי חוב מוציא מיד הנכרי ומחזירו ליד ישראל לא דמי למצריח ארי ונט
 מערים ואם נחזיק הקרעומיהם אין בהן טפסאות ואפי' יש בהן טפסא אלא הנה הקרעו
 ר"י וחסד ב' ישראל וקנאו מיד השך מחזירם לצעלים ונטול מה שההנה דאין לו דינא
 שסביבותינו שמשפט היהודים לעמוד כמו פרחים בכל מקום שיראו וצדן מלכותא היו תופסין ש
 מעירו וכן היו נוהגין בכל ארץ בורגוניא ואם יש שר שצא לשנות את הדין ולעשות דין ל
 הדין אין הגון כלל ודמיה למוכס שאין לו קצבה (למן דף קי.) והיכא שמשציב נכסי חצירו
 לתוך שדה חצירו ונטעו שלא ברשות ומקף את חצירו משלש רוחותיה ובגון ההוא דהא
 לעשות בשלו והרסוהו בשדה חצירו דנטול מצבת הדין מה שההנה ואין להקשות בשטף נהר ח
 אין לו כל הפסד דכיון דצול חמור עומד שם לא לנו לעשות לא תקנה שלא מדעתו ארי ירצה
 לדע"כ מיייר ביכול להציל על ידי הדחק דלכ"כ יומא אם מהפקר קוצינא כדלמחרתן הנה כ
 ערוגה. דכיון שתחלת נפילתה בצוטה ערוגה בצאנס אינו חייב להעלותה מאותה ערוגה א

שמין

נח.

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

מב א ב ג ד מ"י פ"ג
מהלכות נזקי ממון
הלכה יא סמג עשין סז
טוש"ע ח"מ סימן שצד
סעיף א:

ועי' בהשגות וצמ"מ
טוש"ע שם סעיף ז: